

Grupa B (7-12 ani) - Septembrie 2014

1. Sfintele slujbe ale Bisericii (definire, clasificare)

„Aceasta este viața veșnică: să Te cunoască pe Tine, adevăratul Dumnezeu, și pe Iisus Hristos pe Care L-ai trimis” (Ioan 17:3).

Scopul vieții creștinului este cunoașterea lui Dumnezeu, și deci iubirea Lui. Nu poți cunoaște pe cineva dacă nu comunici cu acela și el nu ți se dezvăluie în intimitatea sa. Asemenea și cu Dumnezeu: Îl cunoaștem în măsura în care comunicăm cu El și El ni se descoperă.

Omul și Dumnezeu comunică prin **rugăciune**. Rugăciunea poate fi: de laudă, de mulțumire și de cerere. Rugăciunea poate fi personală sau comună/obștească.

Rugăciunea personală e rugăciunea pe care creștinul o adresează individual către Dumnezeu, și se poate face oricând și oriunde, căci Dumnezeu e Omniprezent, Atotștiutor și Iubitor. ”Rugați-vă neîncetat, ca să nu cădeți în ispită!” ne învață însuși Iisus Hristos. Prin rugăciune ne așezăm în legătură nemijlocită cu Dumnezeu, cerem și primim harul și învățătura Sa, asemenea cum Adam și Eva comunicau cu El în Rai. Omul care gândește mereu la Dumnezeu și Îl cheamă mereu în inima sa, nu mai are când să plece urechea la îndemnuri (rele) dinafară, deci nu mai poate face greșeli/păcate, căci Dumnezeu îl îndrumă în inima sa.

Dorința cea mai mare a lui Dumnezeu este să sălășluiască în inima omului, adică să fie iubit de el. Iubirea dintre om și Dumnezeu începe și durează prin rugăciune.

În rugăciunea personală, omul **poate greși în felul cum se apropie de Dumnezeu** ori în ceea ce îi cere, și, de aceea, **nu are certitudinea că Dumnezeu îl ascultă sau îi acordă harul**. De aceea, Sfinții Părinți ne învață cum să ne rugăm astfel încât să ne facem ascultați de Dumnezeu: să ne rugăm citind cu atenție rugăciuni gata alcătuite de Iisus și de sfinți, căci acestea cuprind duhul rugăciunii celor ce le-au alcătuit; să aibă fiecare cartea sa de rugăciuni și să citească la timpul potrivit, dimineața și seara, în fața icoanelor, cu atenție și încercând să reproducă în inima sa simțămintele pe care le nasc rugăciunile citite; în timp, va învăța pe de rost multe dintre rugăciuni, le va pătrunde înțelesul și va învăța cum să se roage cuviincios cu propriile sale cuvinte.

2. Rugăciunea obștească este rugăciunea făcută de comunitatea credincioșilor, după cuvântul lui Iisus Hristos: ”unde sunt doi sau trei, adunați în numele Meu, acolo sunt și Eu în mijlocul lor.”(Matei 18, 20). În rugăciunea obștească, **Iisus garantează prezența/răspunsul Său**, căci atunci când doi sau mai mulți oameni se adună/unesc pentru a cere/lăuda împreună pe Dumnezeu, ei se aseamănă Sf. Treimi după unitatea în iubire. În plus, El e prezent prin harul împărtășit slujitorilor sfințiți ai Bisericii – preoții și episcopii – încă din ziua Cincizecimii.

Puterea rugăciunii individuale e amplificată de rugăciunile celorlalți pentru toți din comunitate, de aceea și Dumnezeu promite să asculte mai degrabă rugăciunile comune ale unora pentru alții.

Rugăciunea obștească, condusă de preot / episcop, este **standardizată, fixată în anumite cuvinte, formule și gesturi revelate/verificate ca fiind ceea ce e bine, corect și plăcut lui Dumnezeu** să fie cerut de noi, în secole de-a lungul istoriei Bisericii, adică **inspirate de Duhul**

Sfânt, deci ferite de pericolul de a greși.

Cuvintele rugăciunilor de obște, ale slujbelor Bisericii, fiind inspirate, ne învață și adevărurile de credință, deci pot fi o foarte bună cale pentru a afla crezul creștin din ele (a le asculta cu atenție!!!).

Rugăciunile de obște, în comun, ale credincioșilor se mai numesc **sfinte slujbe ale Bisericii** și sunt **rânduiele** de rugăciuni, cântări, lecturi din cărți sfinte, gesturi și mișcări liturgice, formule de început și de sfârșit, mărturisiri de credință, așezate într-o anumită ordine numită "**tipic bisericesc**."

Clasificarea Slujbelor Bisericii după timpul când se oficiază:

1. Zilnice – la momente bine stabilite de-a lungul zilei:

Cele 7 Laude bisericești – , **din trei în trei ore, mai ales în mănăstiri** ("De șapte ori pe zi Te-am lăudat pentru judecățile dreptății Tale" (Ps. 119:164), Psalm 118:64, Ps. 54:19 Ps. 6:6, Ceasurile I, III, VI, IX, Vecernia, Pavcernița, Miezonoptica, Utrenia.

Sfânta Liturghie – zilnic în mănăstiri, Duminica și sărbători, în orice biserică.

2. Periodice– ce se pot face în comun, dar și personal: **Paraclise, Acatiste, Canoane**.

3. La nevoi personale sau obștești: Sfintele Taine și Ierurgiile – prin care se împărtășește harul sfinților credincioșilor în anumite momente din viața lor sau la nevoie.

3. Clasificarea Slujbelor Bisericii după după continut:

Rugăciunie de laudă lui Dumnezeu și sfinților - **Paraclise** (către Maica Domnului), **Acatiste** (laude aduse Sfinților și îngerilor), **Canoane** (de umilință sau pocăință aduse lui Dumnezeu); alcătuite de Biserică, de-a lungul vremii; pot apărea mereu altele noi după cum pot apărea noi sfinți; prin ele credincioșii păstrează legătura / comuninunea cu sfinții, îi laudă pentru darurile cu care Dumnezeu i-a dăruit și cer ajutorul lor în rugăciune.

Laudele bisericești (7): Vecernia (slujba de seară, pe la 6 p.m.), **Pavcernița** (de după cină sau dinainte de culcare, pe la 9 p.m.), **Miezonoptica** (de la miezul nopții, pe la 12 p.m.), **Utrenia** (de dimineață), **Ceasurile I** (pe la 6 a.m.), **III** (pe la 9 a.m.), **VI** (pe la 12 a.m.), **IX** (pe la 3 p.m.); (Utrenia și Ceasul I se fac împreună, deci sunt 8 laude, dar 7 slujbe); ele rememorează momentele principale din viața Mântuitorului Iisus Hristos prin care ne-a adus mântuire și îl laudă pentru aceasta; se fac mai ales în mănăstiri.

Sfintele Taine – 7 – sfinte slujbe întemeiate de Însuși Mântuitorul Iisus Hristos și săvârșite prin slujitorii săi sfințiți, Episcopi și preoți, prin care El împărtășește harul sfinților și mântuitor oamenilor; sunt slujbe absolut necesare pentru mântuire, și administrate numai oamenilor vii, care vin de buna voie și cu credință să primească harul mântuitor; se săvârșesc în biserici sfințite (cu unele excepții, în alte locuri) și necesită pregătire specială și conlucrarea liberă din partea credincioșilor cu harul pentru ca acestea să rodească sfințenie în ei; **Botezul, Mirungerea, Spovedania, Împărtășania, Maslul, Cununia, Preoția**.

Ierurgiile - rugăciuni de binecuvântare și sfințire a omului la diverse nevoi personale și în diferite momente ale vieții lui, dar și de binecuvântare și sfințire a naturii înconjurate și obiectelor folosite de omul. **Ex.:** curățirea leuzei la 8 și la 40 de zile de la naștere, dezlegări și izgoniri ale duhurilor rele, binecuvântarea pruncilor, a hranei, a apei (sfințirea apei), sfeștania ale casei, sfințirea bisericilor. Orânduite de Biserică, nu sunt absolut necesare pentru mântuire, dar

conduc la mântuire aducând sfințire omului și naturii.

Sfânta Liturghie / Euharistie ("Mulțumire") – cea mai importantă slujbă a Bisericii, întemeiată de Însuși Iisus Hristos, la Cina cea de Taină, iar văzut, pe Sf. Cruce la răstignirea Sa. La invocarea preotului și a întregii Biserici, darurile de pâine și vin sunt prefăcute de Duhul Sfânt în Însuși Trupul și Sângele Mântuitorului Iisus Hristos și apoi sunt date credincioșilor anume pregătiți prin Spovedanie și post, spre mâncare, pentru iertarea păcatelor lor, vindecarea bolilor sufletești și trupești, unirea cu Dumnezeu și mântuirea lor.

Deci, Taina Sfintei Împărtășanii este centrul Sfintei Liturghii, când întreaga comunitate a credincioșilor se aduce pe sine, alături de toate darurile pe care le-a primit de la Dumnezeu, ca dar de mulțumire către El, și primește cel mai mare dar oferit de El oamenilor: jertfa fără de sânge a lui Iisus Hristos, sub chipul pâinii și vinului, ca să se unească direct și nemijlocit cu Trupul Lui cel înviat. Prin Sf. Liturghie, oamenii reintră în Raiul din care Adam și Eva prin înșelaciune au ieșit, adică în comuniunea de iubire nemijlocită cu Dumnezeu și semenii lor.

Prin slujbele bisericii, omul și toată natura înconjurate sunt scoase de sub robia celui rău, în care au ajuns prin păcatul primilor oameni și apoi prin păcatele personale ale oamenilor, prin puterea eliberatoare, curățitoare și sfințitoare a harului lui Iisus Hristos, pe care El însuși a lăsat-o oamenilor prin Sfinții Apostoli, și de la ei, până azi, episcopilor și preoților Bisericii. (I Tim. 4:4-5; Apoc. 21:1; II Petru 3:13).

Povestirea "Cu cine ești?" - *Se zice că era odată un om credincios care se ruga mult lui Dumnezeu, acasa, la biserică, când lucra, mereu. Și mereu avea în minte să îi ceară mântuirea sufletului său. Atât de mult își dorea mântuirea, încât mereu se ruga pentru aceasta; și în biserică era cel ce striga cel mai tare în răspunsurile către Dumnezeu la Sf. Liturghie. Dar numai pentru sine. Uita de ceilalți oameni când se ruga. A venit vremea de a murit și sufletul lui a fost dus de îngeri la poarta Raiului, unde el a strigat să i se deschidă ușa. Dar glasul lui Dumnezeu s-a auzit de după ușa întrebând: "cu cine ești?" El, speriat, a răspuns grăbit: "Doamne, sunt eu, Ion, dreptcredinciosul tău, care ani de zile ti-am cerut mântuirea sufletului meu!" Dumnezeu îi răspunde întrebându-l iar: "cu cine ești?" Ion, înspăimântat, strigă: Cum, Doamne, nu mă recunoști? Ți-am închinat sufletul meu toată viața mea! Acum Domnul îl atenționează: "Nu te-am întrebat cine ești, ci cu cine ești venit aici? Căci în Împărăția Cerurilor nimeni nu intră singur. Pe cine aduci cu tine în inima ta?" La aceste cuvinte, Ion și-a dat seama că el nu se rugase pentru nimeni niciodată decât pentru sine, și nici nu dăduse atenție rugăciunilor Bisericii când se ruga pentru toți oamenii. Mereu se punea pe sine ținută a cererilor sale. Atunci, îngrozit că nu a obținut ceea ce și-a dorit toată viața, Ion a cerut răgaz ca să poate "veni" și el cu cineva la Dumnezeu. Dumnezeu i-a îngăduit să revină la viață, și în timpul rămas, Ion a dat maximă atenție rugăciunilor Bisericii pentru toți oamenii, și a învățat să ceară mântuirea tuturor și a sa.*